

Un trencament conflictiu

De fa mesos, potser dos anys, qui més qui menys intuïa o afirmava que Josep Antoni Duran i Lleida no acceptaria un final “feliç” a la “transició nacional” que havia obert Artur Mas. El líder d’Unió Democràtica s’ha sentit arrossegat a l’estratègia del president de la Generalitat. A contracor. Les seues intervencions han anat destil·lant incomoditat i discrepància. Estava escrit i anunciat, doncs, que Unió –la Unió de Duran– no seguiria Convergència en el darrer pas del procés sobiranista, que aspira a convertir Catalunya en un Estat independent, encara que siga contra la legislació espanyola i malgrat l’oposició del Govern espanyol. Només dues incògnites acompanyaven aquesta certesa. En primer lloc, el moment que triaria el líder d’Unió Democràtica per fer visible la separació. Segonament, la fórmula. Duran no estava completament segur de convèncer la majoria del seu partit. Per això va anar activant una altra plataforma –Construïm– que podria servir-li com a alternativa en cas de derrota interna.

El moment que Josep Antoni Duran i Lleida va triar per fer efectiu el seu propòsit va quedar fixat després de les eleccions municipals. Una decisió interessada, perquè el mapa dels ajuntaments ja hauria quedat tancat i, les majories de Convergència i Unió, en suspens precari per una decisió predeterminada. El tret de sortida per la separació va ser la consulta de diumenge dia 14. Si la direcció del partit haguera perdut, Duran hauria dimitit i hauria recorregut a la seva plataforma, si finalment es decidia a presentar-se a les eleccions. Si guanyava, tota l’operació es podria fer amb les sigles i l’estructura d’Unió. Però no va anar ni d’una manera ni de l’altra. La proposta de la direcció va guanyar la pregunta, però la militància es va partir exactament per la meitat. Només noranta vots van separar les dues opcions.

Amb aquest resultat tan precari, la cúpula d’Unió Democràtica ha decidit separar-se de Convergència. Una separació complicada, perquè ningú ha volgut quedar com el responsable de la gran decisió i, d’entrada, el comitè de govern demòcratacristià només ha decidit sortir del Govern. El secretari general del partit, Ramon Espadaler, no ha volgut presentar aquest gest com un trencament. Però no es pot considerar d’una altra manera. Què quedarà de la federació si Convergència i Unió es presenten a les pròximes eleccions –les més determinants de la història recent de Catalunya– separats? En tot cas, encara parlem d’hipòtesis, perquè, mentrestant, a Unió Democràtica ha esclatat la revolta, que podria desembocar en un congrés extraordinari. I ningú pot afirmar de manera categòrica qui guanyarà aquesta darrera partida.

La Galeria

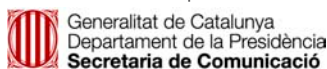
- 73** LITERATURA
Entrevista a Verònica Sánchez
- 75** MÓN EDITORIAL
- 76** MÚSICA
Mox: de Morente a ‘Botifarra’
Xavier Aliaga
- 77** CINEMA
Saturn Spielberg
Àlex Gorina

- 78** TEATRE
L’hàbit no fa la monja
F. Foguet i Boreu
- 79** ART
Antoni Pitxot
Ricard Mas Peinado
- 80** TELEVISIÓ
Crueltat
Toni de la Torre
- 80** GASTRONOMIA
Musclos, nord i sud
Jaume Fàbrega

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València)
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida Torregrosa (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Nous projectes: Zaida Torregrosa
Subscripcions: Maria Josep Cánovas
Administració: Pilar Martí i Quica Sena
Fotomecànica i impressió: Rotimpres Aiguaviva (Gironès).

Dipòsit legal: V-853-1984

Amb el suport:

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.